

Nytt budskap fra pastor Torp?

Ei gruppe tidligere homoaktivister maner nå til kamp mot pastor Jan-Aage Torp i Seierskirken. De vil mobilisere mot helbredelse av homoseksuelle generelt og vil stoppe Torps internasjonale arm, Exodus, i å arrangere sin store konferanse her i landet i 2001.

Jan-Aage Torp har i en årrekke vært en av frontfigurene i kampen for å helbrede homoseksuelle, transvestitter og transseksuelle. Hans filosofi har vært at dette er en synd og at rett moral kan gjenopprettes ved forbønn, sjelesorg og gruppesamtaler.

Når uttrykket helbrede brukes, menes det samtidig at homoseksualitet er en sykdom. Sykdomsbegrepet på homoseksualitet ble fjernet for snart en mannsalder siden, og det har Torp omsider forstått. Derfor har han innført et nytt begrep: seksuell gjenopprettelse. Samtidig prøver han å framstå i mediene som mer forsonende og forståelsesfull. «Jeg og to andre i kirken har vokst inn i denne oppgaven», sa han til Blikk i august og gir også uttrykk for at hans møte med homoseksuelle har fått ham til å endre standpunkt.

Han konsentrerer seg nå om de som kommer til ham for å be om hjelp. «Det handler om mennesker som kan oppleve sin seksuelle identitet og sine følelser som vanskelige, ikke ulikt andre identitetsproblemer», sier han. «Vi jobber med problemene, mens andre bare driver polemikk».

Dette låter besnærende. Selvfølgelig har Torp rett i at mange mennesker kan oppleve sin seksuelle identitet og sine følelser som vanskelige. Dette vet vi mye om. Derfor har vi ingen tro på at Torps «sjelesorg» gjenoppretter noen ting som helst. Tvert imot tror vi at hans aktiviteter forsterker problemene og skaper en rekke skadelige effekter. Som forsvar for sine nye holdninger sier Torp at han nå skiller mellom «ekte» homofile, som ikke kan helbredes, og de andre, som er forledet. Med denne retorikken framstår ikke Torp som noe annet enn en ulv i fåreklær. Hans budskap er, for å si det på godt homo-pråk: Same shit, new wrapping.

Fest og moro

Når homodagene i Trondheim starter i slutten av måneden følger de nå opp en tradisjon homomiljøet har hatt i Oslo og Bergen i en årrekke: en festival med alvor og skjemt i en fin blanding for å markere et politisk standpunkt. Gleden, stoltheten og fellesskapet som oppleves gjennom et slikt arrangement er viktig for å styrke egenidentiteten og selvaksepteringen. Dette er et viktig grunnlag for åpenhet. Åpenhet skaper tillit og tillit skaper respekt. Og respekt skaper nye holdninger. Lykke til!

BLIKK

Ei økonomisk fri og uavhengig månedsavis
Redaktør: Arne Walderhaug
Red. sek.: Tom Ovlén

SideBlikk

Tor Henning Pedersen

Som minoritetsgruppe burde homser og lesber vise større solidaritet med andre minoriteter. Dette synes imidlertid å være mangelvare, både på det private og det homo-organisatoriske planet, skriver artikkelforfatteren.

Død fisk med strømmen?

Homsefester kan være noe for seg selv. Ikke bare fordi gjestene er invitert etter hvilket kjønn de har sex med.

Like mye fordi man ofte på slike sammenkomster får servert den beste sladder, den ræste latteren, den mest plumpe lesbevisen og den groveste sjekkehistorien. Alt mens vertens kokkekunst får gjennomgå den verst tenkelige eksamen via kresne homsetunger.

Noen av de «heldige» som har fått opplevd en slik fest har kanskje følt at denne «ultimate forlystelsen» kan ha sine begrensninger? Kanskje har det sneket seg inn en følelse av at hele huspartiet kan virke vel sekterisk i all sin selvgode foretreffelighet? Eller en tanke om at denne «herligheten» kunne trenge en utfordring?

Hva ville skjedd hvis en av gutta tok med seg sin nye jente-kjæreste til en slik fest? Et kvinnelig innslag ville selvsagt føre til at festen ikke lenger forble en homsefest. Verre er det at hun trolig ville ødelegge feststemningen for noen, på samme måte som stemningen ville surne hvis ei jente tok med seg et mannlig innslag på en lesbefest. Hvorfor? Fordi bifile ofte ikke passer inn i homser og lesbers trange sosialisering. Ikke bare er de en trussel for «det trygge» heterosamfunnet, de blir også sett på som et uromoment i «det stabile» lesbe- og homseliv.

At seksualiteten ikke er konstant, men ofte både kan forandre karakter og kjønn den er rettet mot, er allment kjent. Dette har imidlertid aldri vært tatt opp som tema i norsk homobevegelse. Kanskje ikke så rart, for i tilstrebelen etter rettigheter har et viktig argument vært at vi er homo, vi er født homo, og vi kommer ikke til bli noe annet heller, så gi oss rettighetene våre. Nå!

Kanskje er det bedre å stikke innom de offentlige treffpunktene, som Castro og Potpurriet. Men nei da! «Det var jo bare heteroer der», kommer det små-

surt etter en litt mislykket kveld på byen. For som et forstyrrende element var de der, heteroene. Godt at de kan få skylda for at kvelden ikke ble så fantastisk, når nattens utvalgte forsvant ut døra med en annen.

Både homodiskoteker og homofester er selvsagt et viktig rom for at homser og lesber skal kunne få dyrket sin egenart og annerledeshet. Vi lever jo stort sett i et ekstremt heteroseksuelt samfunn. Så kan man spørre seg om homser og lesbers mangfold og individualitet blir ivare tatt i dagens subkultur? En subkultur som i stor grad springer ut og er konsentrert rundt utelivets møteplasser. Besøker man vestlige homediskoteker kan man forledes til å tro at man er kommet på «avdeling for homokloning». Den synlige «homseformelen» er en muskuløs, hvit og trendy mann som ser svært så «normal» ut. Her nytter det ikke å

være en feit, gammel gris. Er det rart heteroene flyr på homodisko?

I kampen for en bred samsfunnsaksept har homser og lesber ofte blitt framstilt som like «normale» som streite. I den vestlige verden har denne normaliseringen av homoliv fort til at homofrigjøringen mer og mer har dreid seg om «normal» familieliv, barn, god økonomi og god helse.

Ut av denne normaliseringen har vi fått «gay-kulturen», som framstiller homser og lesber som pene, stolte og lykkelige. «Gay-kulturen» har blitt en hvit, vestlig middelklassekultur, som forlengst har eliminert de som startet kampen for synlighet og rettigheter i Stonewall Bar i New York for 30 år siden,

svarte sopere, butche lesber og transer.

Det kan være verdt å nevne at i USA har personer som er transseksuelle møtt stor motstand mot å bli opptatt som medlemmer i homo-organisasjoner. Det hjelper ikke at de selv feler seg som en del av homosamfunnet. Organisasjonene ser ofte på transseksuelle som en mulig bremsekloss for å oppnå sitt mål, en bred samsfunnsmessig aksept.

Men har aksepten for en hvit homoelite, som attpått føler seg «normal», noe verdi? Som minoritetsgruppe burde homser og lesber vise en større solidaritet med andre minoriteter. Dette synes imidlertid å være mangelvare, både på det private og det homo-organisatoriske plan. Hvis homokampen skal styrkes må den utfordres, ikke innsnevres. Det er som kjent bare død fisk som farer med strømmen.

ILLUSTRASJON: MALVIN

Stiv naken pikk, nei takk!

De nylig frigjorte tallene fra Folkehelsa viser en økning i nye hiv-tilfeller i den norske befolkningen.

Tallene viser også at andelen av menn som blir smittet av andre menn er på vei ned – men det er prosentvis tall. De reelle tallene er stabile, og de siste fem årene har rundt 30-35 homser blitt smittet av hiv hvert år. Det er dessverre ingenting som tyder på at disse tallene er på vei nedover.

Mens det hele tida etter at hiv-epidemien kom hit til landet tidlig på åttitallet har vært

fokusert på den enkeltes ansvar for egen helse og viktigheten av å bruke kondom for ikke å bli smittet, har det vært politisk ukorrekt å peke på at hiv-positive også har et ansvar for ikke å bringe smitten videre. Det har endret seg de siste årene.

Men å rette skytet mot hiv-positive alene har selvfølgelig lite for seg. Like lite som viruset ser forskjell på kjønn, alder og legning lar det seg stoppe av å finne en syndebock. Vi har alle et ansvar for at hiv-epidemien ikke sprer seg, og det ansvaret går langt utover det å beskytte seg selv og sør-

ge for at man som hiv-positiv ikke sprer viruset videre. Vi har et ansvar for å bidra til at miljøet rundt oss stimulerer til sikrere sex i enhver sammenheng.

Blikks journalister har i sommermånedene saumfart hovedstadens saunaer i en omfattende test. Og det rapporteres om en praksis i etablissementenes mørke rom som garantert ikke bidrar til at Folkehelsas tall i årene framover skal synke nevneverdig. Dette er en utfordring som bør engasjere flere.

Saunaer og de ansatte

kan selvfølgelig ikke løpe rundt i korridorene som barnepiker og moralpoliti på jakt etter kondomløse pikkere i ukseptabel aktivitet. Det er verken etisk forsvarlig eller praktisk gjennomførbart.

Men saunaer kan for eksempel bidra til å stimulere en bedre praksis ved å erklære badene for en sikrere seksone, spre informasjon på en mer direkte måte og underholde tilrette sikk at kondomene er tilgjengelige uansett hvor i lokalene man befinner seg.

Arne Walderhaug